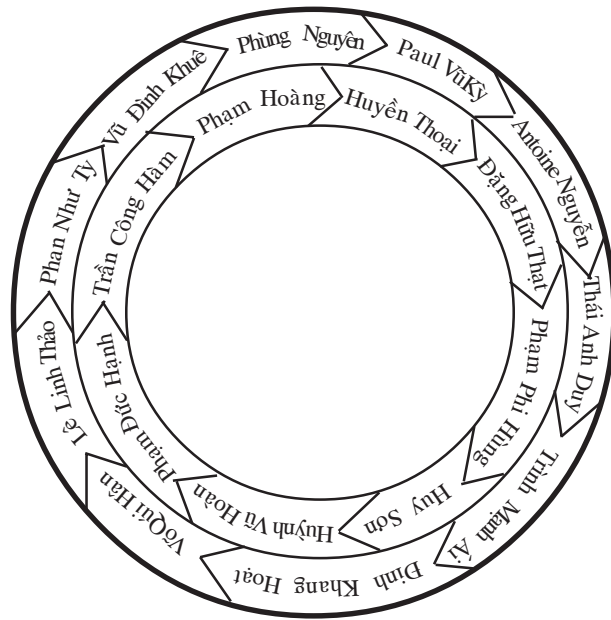

Vấn Đề Việt Ngữ

Nhiều Người Góp Sức:

2013

- Tìm về nguồn cội càng sâu xa bao nhiêu thì nhìn về tương-lai càng viễn kiến bấy nhiêu.
- Thành kính ghi ơn tiền nhân đã hy sinh cho nền tự-chủ và bảo-tồn danh dự của Dân Tộc.
- Kính ghi ân các vị đã hình thành, và tu-chỉnh ít nhiều về chữ quốc ngữ A-B-C.

nhiều năm qua vẫn chỉ là một cộng-đồng rời-rạc?

Tuy vậy, trong khối “*tản mác*” (*diaspora*) Việt, nhất là ở giới nhiều tuổi đã phát-động lên mối ưu-tư, lo duy-trì văn-hóa Việt. Có mối lo chung này vì đều đã nhận ra “*Sống Việt lâm nguy*”.

Văn-hóa có còn thì dòng sống mới còn. đàn thế-giới, chúng ta **cần tu-chỉnh tiếng Việt ngày nay**. Tu-chỉnh là nhu-cầu đương-nhiên của thế tiến-hóa. Chữ Việt không sửa đổi không đáp-ứng đà tiến-hóa đang diễn ra và không gánh được vai-trò văn-tự dân-tộc, **nhất là những thế-hệ trẻ kế-tiếp nhau, đang cần nó để bảo-toàn căn-cứoc và phát-huy nếp sống Việt**.

Với tâm nguyện đóng-góp vào sự bảo-tồn và phát-huy nền văn-hóa dân-tộc, chúng tôi rất hân-hạnh được sự chỉ-dẫn và bổ-túc cho những thiếu sót trong tác-phẩm này.

Xin chân thành cảm tạ.

Trọng Đông Nhâm Thìn, 2012.

Cẩn chi.

Nhóm Quan Tâm Việt Ngữ.

Khai Từ

Kể từ biến cố 30 tháng 4 năm 1975, thế cuộc xoay chiều, người Việt tức-tử đời bỏ quê-hương, chuyển sang thế chung sống với người nước ngoài.

Đến nay, con số lên đến gần 2 triệu người Việt sống tản-mác giữa những xã-hội khác màu da, suốt từ Đông Âu qua Tây Âu, Bắc Mỹ, . . . hóa thành một sống Quốc-Tế. Và ngay xã-hội trong nước, cũng từ biến-cố ấy, mà nếp sống nông-thôn cũng bị trúc tới gốc rễ!

Như vậy, cả nước bị xoáy vào những trà-o-lưu chính-trị, kinh-tế và sinh-hoạt quốc-tế.

Trong những năm dài tối-tăm (1975-2012), đất nước bị xiáy lốc trong bão tố của “*xã-hội chủ nghĩa*”, trong gọng kìm của *đế-quốc truyền-thống xâm-lược Trung Hoa*, đẩy đưa vào nếp sống *cuồng-loạn*, bị thao-túng bởi những-lạm, tham-ô, những đầu-cơ giả-o-quyệt, những mạ-o-hóa và khống-chế!

Xã-hội Việt biến thành cái chợ cho bọn gian-manh, toa-rập với tụi bồi-bếp tư-bản. Chúng ngạo-mạn, bất-lương và tàn-bạo. Chứng nhẩy vào đầu-tư, bóc-lột nhân công, vợ-vét và tàn-phá tài-nguyên núi rừng, tàn diệt muông thú; cả đàn bà, con gái cũng thành những món hàng để thả-mãn một thị-trường kiêu-xa, dâm-dật! . . .

Tình-cảnh nước Việt ngày nay, quả là đôi vợ rách nát ở Đông Nam Á!

Ai thương xót, ai cứu khổ, cứu nạn cho dân Việt ?!

“*Nghĩ mình, mình lại thương mình xót-xa!*”.

Chỉ có sự “*phản tỉnh sâu sắc*, mình phải tự cứu lấy mình trước;

“*Nhiều điều phủ lấy giá gương,
Người cùng một gốc phải thương nhau cùng.*”
(*Ca dao*)

Không ai thương mình hơn là chính mình, cha mẹ, ông bà, tổ tiên mình:

“*...Chính khí Việt, suốt đất trời bàng-bạc,
Chính khí Việt trong máu người Hồng Lạc.
Gió thê-thê quất dậy hồn phục hưng,
Gươm Vân Thắng cứu nước nòi, giết giặc...*”
(*Lý Đông A*)

Sự-khiến khốn khó trong nước sẽ giảm-tiêu, nếu khối Việt hải ngoại thật hưng vượng. Nói cách khác, “*khối tản mác*” (diaspora) biết vươn lên giữa địa-bàn những xã-hội da trắng, nhất là những xã-hội đang dẫn đầu vận-mệnh của cả nhân-loại.

Muốn tập-thể mình tiến lên, và cũng là khối “*tản-mác*” (Diaspora) tiên quyết phải là một “*chủ thể chủng-chạc, võng-vàng*”.

Hiện nay, khối “*tản mác*” chưa có một “*chủ thể*”, mà chỉ có những kết-hợp từng nhóm theo nghề-nghiệp, theo tông-giáo, theo thân-thế trong một quá-khứ, ... chỉ là những kết-hợp riêng-tư, cục-bộ, nhỏ-nhoi, hời-hợt, vẫn chưa đi đến một tổng-thể có nền-tảng chung!

Tại sao những cộng đồng Do Thái, Ý, Hy Lạp, Ukrainien,... là những cộng-đồng mạnh trên quốc-tế, mà trên dưới 2 triệu người Việt, suốt

“*Phân hồn*” Việt bị công-phá hàng ngày. Nếu “*phân hồn*” bị tiêu-tan thì huyết-thống có giữ được cũng bằng thừa!

Nói đến “*phân hồn*” tức là đề-cập đến “*văn hóa*”. Trong văn-hóa Việt, vai-trò quan-trọng là “*Tiếng Việt*”, “*Ngôn ngữ Việt*.” Văn-tự Việt là xương sống gánh-vác văn-học. Văn-tự có ưu tính tới tầm nào thì nội-dung văn-học dễ phổ-biến, và phổ-biến chính-xác tầm ấy.

Ky-nguyên 3000 đã khởi-đầu với khả-năng truyền-thông chớp-nhoáng và sâu rộng, khiến nhu-cầu truyền-đạt kiến-thức và tư-tưởng một cách chính-xác, trung-thực của văn-tự lại càng gắt-gao.

Chữ Việt ngày nay chỉ viết ra âm ngữ (syllabes), mà không viết nên **từ-ngữ**! (Chỉ lo ghi âm, mà không lo trình-bày dòng tư-duy.). Ta nên biết: Nói hay viết một câu là để phát-biểu một ý đơn-vị; mà một ý đơn-vị được xây-dựng bằng những **ý-tố**. **Y-tố** là nội-dung của những từ. Viết là ghi những sống động của tư-duy bằng chữ.

Yếu-tính của văn-tự là phải rõ-ràng và chính-xác, nếu không thì công lưu-truyền sẽ không có. Trước kia, chữ Nôm đã vì luộm-thuộm, hồ-đồ, không có quy-tắc nhất mực nên thiếu tư-cách một văn-tự quốc-gia.

Lối chính-tả nát rời ngày nay, đến ý-tố còn không ghi lên được, thì những quan-sát, kiến-thức, những tư-tưởng,... dựa vào đâu mà nói đến truyền-lưu, trung-thực, chính-xác?

Do đó, muốn góp mặt văn-học trên văn-